

Invaze

Píše se rok 4156. Už téměř jedno tisíciletí je planeta Země členem Společenství Vesmírných Světů. Stala se jím po té, co na počátku čtvrtého tisíciletí, podnikl na Zemi útok invazní svaz Razoranů, bojovných národů, nejbližších sousedů světa lidí. Jen s vypětím všech sil se tehdy Země ubránila. Na přímluvu Ylema, nejmladšího Hvězdného rytíře, pomohlo Společenství s obnovou planety a přijalo ji mezi své členy. Na Modré planetě se život hodně změnil. Mnoha generacím sice trvalo, nežli Ylem obyvatele Země přesvědčil, aby se vydali po cestě Dobra, ale podle jeho představ se to přesto nepodařilo. Lidstvo sice získalo nové technologie a přiblížilo se k ostatním vyspělým národům vesmíru, a planeta Země se brzy stala jedním z nejváženějších členů Společenství, ale velkým problémem byla národní hrdost a identita jednotlivých států. V celosvětovém referendu odmítla většina zemských kontinentů spojení v jeden celek, jako je tomu v Garlenu, a na jiných planetách. Proto zde zůstaly některé státy vyspělejší a jiné méně. A jak čas ubíhá, rozdíl se stále prohlubují. Přes všechno Ylemovo úsilí je prostě nemožné, odstranit z lidských srdcí tu jejich zničující touhu, mít víc nežli ostatní. Země například dostala od Společenství úkol vybudovat velkou vesmírnou flotilu, která by v případě potřeby byla schopna svou planetu ubránit. Dokud byl v živé paměti invazní útok Razoranů, jednotlivé státy Země bez problémů přispívaly na vybavení a provoz flotily. Ve Sluneční soustavě, a na jejím okraji, byly vybudovány základny flotily, které střežili celý prostor okolo soustavy. S postupem doby se ale začaly ozývat hlasy nejvyspělejších států planety, že flotila je nepotřebná. A tak finanční prostředky na její provoz a vybavení byly kráceny a jednotlivé základny postupně rušeny. Vybavení flotily bylo zastaralé a bylo jen otázkou času, jak dlouho se ještě flotila udrží před totálním krachem. A ta chvíle měla brzy nastat.

Na okraji Sluneční soustavy, ve vnější části Kuiperova pásu, se pohybovala transportní loď Rex2. Tříčlenná posádka se vracela z obchodní cesty na planetku Erikoe a už se těšila domů. Velitel se slastně protahoval ve svém křesle, když v tom se náhle rozblikal komunikační panel a na displeji se zobrazila zpráva. „A sakra, návrat domů se odkládá,“ pomyslel si velitel Zodan, když si přečetl depeši. Zapnul komunikační

kanál a informoval zbytek posádky. „Vracíme se zpět. Dostali jsme nový úkol. Ve Wardenově pásu sesbírat radiové bóje a teprve pak se vrátit na základnu,“ pravil do interkomu a jak předpokládal, zbývající členové posádky nepřijali tuto zprávu s nadšením. Nedalo se ale nic dělat, rozkaz je rozkaz. Wardenův pás se nacházel daleko za hranicí Kuiperova pásu, těsně před začátkem Oortova oblaku komet. Zodan naprogramoval dráhu do navigačního počítače. Loď se pomalu otočila a zamířila přímým směrem do prostoru Wardenova pásu.

Sbírat radiové bóje byla práce, kterou nikdo z osádky lodi nedělal rád. Jednalo se o činnost zdlouhavou a náročnou na soustředění. Když se Rex2 dostala do cílové oblasti, bylo na palubním počítači, aby stanovil polohu lodi, odkud budou moci sesbírat většinu bójí najednou. Počítač vše zvládl v několika minutách a sběr započal. Z nákladového prostoru se vysunulo mechanické rameno, bóje jednu po druhé zachytávalo a ukládalo do nákladového prostoru. V okamžiku, kdy zbývalo zachytit a uložit posledních deset bójí, se ozvalo naléhavé hlášení palubního počítače. „V kurzu 0-6-8 spatřeny neznámé lodě, opakují v kurzu 0-6-8 spatřeny neznámé lodě.“ Zodan zpozorněl. „Dokážeš určit, o jaké lodě se jedná?“ zeptal se počítače. „Moment, analyzuji data,“ odpověděl syntetický hlas. „Abych lodě mohl identifikovat, potřebuji všechnu dostupnou energii přepnout do spektrometru,“ pokračoval hlas po chvíli. „Mohu přepojit energetické zdroje?“ Zodan se zachmuřil. Přepnout energetické zdroje do spektrometru znamenalo zrušit ochranný štít a vybit kondenzátory motorů pohonu. Opětovná aktivace ochranného štítu a nabytí kondenzátorů pak bude trvat dlouho. Chvíli přemýšlel, ale pak souhlasil. „Přepojení energetických zdrojů povoleno.“ Zhasnutí kontrolky na řídicím panelu signalizovalo, že ochranný štít byl zrušen a kondenzátory vybity. „Identifikace lodí dokončena,“ ozval se hlas počítače. „Jedná se o lodě Razoranů, jejich počet odhaduji kolem dvaceti až třiceti tisíc. Zřejmě invazní svaz.“

„A sakra, to nám ještě chybělo, musíme odtud zmizet a varovat Zemi,“ vykřikl nahlas Zodan a okamžitě vydal rozkazy palubnímu počítači a osádce. „Nabít kondenzátory motorů!!! Plná bojová pohotovost!!!!“

„Kondenzátory budou nabity za sedm minut, ochranný štít bude možno aktivovat za dvanáct minut a všechny palební systémy za patnáct minut,“ odpověděl klidný syntetický hlas počítače. „Od invazní skupiny se oddělila skupina lodí a míří směrem k nám. Zřejmě nás zpozorovali a vyslali skupinu stíhačů. Dostanou se na dostřel dříve, než stačíme aktivovat ochranný štít.“

Zodan se kousl do rtu. „To znamená, že proti nim nemáme šanci,“ pomyslel si, ale nahlas to nevyslovil. „Jakmile kondenzátory budou nabity, pokusíme se uletět,“ rozkázal pak počítači a začal psát varování pro Zemi.

Ve stejné chvíli kdy jej odeslal, vyrazila Rex2 plnou rychlostí vpřed. Jenže moderním lodím Razoranů neměla šanci uletět. Stíhací koráby ji brzy dostihly, a protože neměla ještě aktivovány zbraňové systémy, udělaly s ní krátký konec. Po několika zásazích přestala Rex2 existovat.

Zprávu o invazi Razoranů obdrželi na hlavní základně flotily na planetě Mars téměř okamžitě po odeslání a ihned jí doručili vrchnímu veliteli flotily Salovi. Ten chvíli nevěřicně zíral na obsah zprávy a zvažoval, jakými prostředky se bude Země bránit. Bylo mu ale jasné, že bez pomoci zvenčí se Země neubrání. „Kontaktujte ihned Ylema a požádejte ho o pomoc. Vysvětlete mu naši situaci a zdůrazněte, že situace je vážná,“ rozkázal svému pobočnickovi. „A svolajte ihned poradu velitelského sboru flotily,“ dodal vzápětí. Pobočník přikývl a odešel z místnosti zařídit vše potřebné. Salo přistoupil k velké 3D obrazovce a zapnul ji. Před ním se objevil obraz Sluneční soustavy. Velitel jej postupně zvětšoval, až našel to, co hledal. Invazní svaz Razoranů. Nepřátelské koráby minuly Kuiperův pás a protnuly dráhu Pluta. Na zorganizování obrany moc času nezbývalo. Do místnosti se začínali trousit jednotliví členové velitelského sboru a jako poslední vstoupil pobočník velitele. „Pánové, situace je víc než vážná,“ oslovil je Salo. „Invazní svaz Razoranů je nebývale početní. Vypadá to, že celé tisíciletí, které uplynulo od jejich posledního útoku, nedělali nic jiného, než že vyráběly bitevní lodě a zbrojily. S naší flotilou nemáme proti nim šanci, a proto jsme požádali o pomoc Hvězdné rytíře. - Jak to vypadá, kdy nám přiletí na pomoc?“ obrátil se na svého pobočníka. „Tak to prozatím nevíme. Hvězdní rytíři totiž pomáhají u planety Orax, i na tu zaútočily invazní lodě Zokaranů. Vypadá to na dobře promyšlenou akci obou národů. Máme vydržet, jak jen to půjde,“ odpověděl pobočník.

„Mohou základny ve směru příletu Razoranů nějak zpomalit invazní svaz?“ zeptal se Salo.

„Jen o pár desítek sekund, víc ne,“ odpověděl jeden ze členů sboru.

Salo se zamračil a pak mlčky sledoval mapu. „Zorganizujeme obranu v hlavním pásu planetek. Tam budeme moci využít lepší manévrovatelnosti našich lodí a schovávat se mezi jednotlivými planetkami. Co si o tom myslíte?“ obrátil se k ostatním.

„A nebude lepší posunout obranu někam dál?“ Zeptal se další ze členů sboru. „Třeba k Jupiteru? Velitel Salo chvíli přemýšlel. „To ne, tam bychom neměli takovou možnost krytí jako v hlavním pásu planetek. Zorganizujeme obranu tam,“ rozhodl. Ostatní přikývlí a spěšně odcházeli z místnosti. Zanedlouho jednotlivé lodě flotily v pravidelných intervalech startovaly ze základen a zaujímaly bojové postavení v pásu planetek.

Jednotka základny na měsíci Triton s hrůzou v očích sledovala blížící se invazní svaz Razoranů. Velitel základny vydával poslední příkazy před bitvou. V tu chvíli netušil, že mu zbývá už jen necelých pět minut života. „S palbou počkejte do posledního okamžiku,“ naposledy rozkázal a nervózně pozoroval blížící se hrozbu. Lodí bylo jich tolik, že obloha celá potemněla. „Pal!!!“ rozkázal, a z povrchu měsíce se zvedla přehradná palba. Několik desítek nepřátelských korábů bylo zasaženo. Ostatní opětovaly palbu. Půl minuty po té už Triton neexistoval.

Obdobně jako na Tritonu, dopadly i základny na Japetusu a Ganymedu. I ony nedokázaly vzdorovat déle než pár minut. Invazní svaz Razoranů měl před sebou už jen hlavní pás planetek a Mars. Pak už byl jen konečný cíl jejich cesty, planeta Země.

Flotila vyčkávala mezi planetkami a velitel Salo, na obrazovce sledoval dvě barevné čáry. Zelenou a červenou. Zelená udávala dostřel jejich zbraní a červená pak vzdálenost lodí Razoranů. Až se obě čáry protnou, bude to vhodná doba pro zahájení palby. Ta chvíle se nezadržitelně blížila. V momentě, kdy se obě čáry spojily, vydal velitel povel k palbě. Desítky nepřátelských lodí byly zasaženy, ale jejich místa okamžitě zaujmuly lodě nové. Invazní svaz palbu opětoval a nezadržitelně se dral vpřed. I když ztráty Razoranů byly zatím větší než ztráty flotily, bylo zřejmé, že se flotila dlouho neudrží a nakonec podlehne.

V okamžiku kdy zbývala už jen asi stovka lodí flotily, se z hyperprostoru začaly vynořovat bitevní koráby Hvězdných rytířů. V jejich čele letěl Orel, koráb Hvězdného rytíře Ylema. Hvězdní rytíři se postupně zapojovali do bitvy a zanedlouho se karta začala obracet. Rytíři společně se zbytky flotily získávali převahu a ztráty Razoranů vzrůstali. Bylo jen otázkou času, kdy bude invazní svaz zcela zničen. Lodě v čele svazu začali panikařit a prudkými obraty se snažily vyhnout dobře mířeným střelám laserových zbraní. Došlo i k několika srážkám a po malé chvíli se formace Razoranů rozpadla. Jednotlivé koráby se dávaly na útěk. Bojiště ovládli lodě Hvězdných rytířů a zbytek flotily. Ylem rozkázal korábům Hvězdných rytířů, aby se vrátily k planetě Orax, kde stále probíhaly boje se Zokarany. Poté se spojil s velitelem flotily. „Salo,“ oslovil velitele, „prohledejte poničené koráby a ošetřete zraněné. Poletím s vámi na základnu a tam si o všem musíme promluvit.“ Na pokyn velitele Sala se zbylé koráby flotily rozletěly do všech stran a začaly s prohledáváním vraků. Velitelská loď následovala Orla na hlavní základnu flotily. Když se Ylem posadil v kanceláři vedle Sala, začal hovořit.

„Od Společenství jste dostali úkol vybudovat flotilu lodí, která bude schopna v případě potřeby Zemi ubránit. Jak jsem si stačil všimnout, většina vašich lodí je zastaralá. O zbraňových systémech ani nemluvě. Bez naší pomoci byste byli zcela zničeni.

Uvědomujete si, že Společenství má za úkol udržovat pořádek v celém vesmíru a nemůže být všude? Ve vaší Galaxii jste společně s Razorany jediné civilizace a do Garlenu je to odtud daleko.“ Velitel Salo si povzdechl. „Já to všechno vím, Yleme. Jenže jak mám vybavit flotilu nejmodernějšími zbraněmi a rozšiřovat ji, když jsou finanční prostředky na obranu neustále kráceny? Ze začátku fungovalo vše tak, jak má, a s finančními prostředky problém nebyl. Jenže pak se situace změnila a státy přestávaly na provoz a vybavení přispívat.“

Tentokrát si povzdechl Ylem. „Vypadá to, že se Země zase vrací k tomu, co tady vládlo dříve. Svolám schůzku představitelů nejvyspělejších států Země a promluvím k nim. Pokud se okamžitě nenaleznou finanční prostředky na obnovu flotily, nesplníte daný úkol a já budu nucen podat návrh na vyloučení Země ze Společenství Vesmírný Světů.“ Ylem si opět povzdechl. „A to bych vskutku nerad,“ dodal.

Na schůzce, která se zanedlouho na Zemi konala, připomněl Ylem úkol, který Země od Společenství dostala, a zdůraznil, že v případě nesplnění bude on první, který podá návrh na vyloučení Země ze Společenství Vesmírných Světů. Připomněl také, že se nesmí nechat zmást tím, že invazní svaz Razoranů byl zničen. „Razorané jsou velmi vyspělý národ a své ztráty zcela jistě brzo obnoví. A svých plánů na ovládnutí Země se asi hned tak nevzdají. To je ale zase úkol pro Společenství, aby si je ohlíдалo.“

Finanční prostředky na obnovu flotily daly jednotlivé státy brzy dohromady a obnova flotily začala. Ylem se na Zemi zdržel do té doby, dokud si nebyl jist, že práce na obnově budou zdárně pokračovat a když odlétal, byl ubezpečen, že Země tentokrát úkol Společenství beze zbytku splní.

Vydrží Zemi předsevzetí tentokrát?